

अक्रः परिचये ब्रह्मस्ततः साऽचिन्तयत्तदा । वासुकेर्भगिनी भीता धर्मलोपान्नखिनी ।
 किन्तु मे सुकृतं भूयाद्भर्तुस्त्यापनं नवा । दुःखशीलो हि धर्मात्मा कथं नास्यापराधुया । १८८५
 कोपो वा धर्मशीलस्य धर्मलोपोऽयत्र पुनः । धर्मलोपो गरीयानै स्यादित्यत्राकरोन्मति ।
 उत्थापयिष्ये यद्येनं ध्रुवं कोपं करिष्यति । धर्मलोपो भवेदस्य सन्ध्याऽतिक्रमणे ध्रुवं ।
 इति निश्चित्य मनसा जरत्कार्मुजङ्गमा । तमृषिं दीप्ततपसं शयानमनलोपमं ।
 उवाचेदं वचः श्रुत्वा ततो मधुरभाषिणी । उत्तिष्ठ त्वं महाभाग सूर्योऽस्तमुपगच्छति ।
 सन्ध्यामुपास्व भगवन्नपः स्पृष्ट्वा यतव्रत । प्रादुष्कृताग्निहोत्रोऽयं मुहूर्त्तो रम्यदारुणः । १८८६
 सन्ध्या प्रवर्त्तते चेयं पश्चिमस्यां दिशि प्रभो । एवमुक्तः स भगवान् जरत्कार्मुहातपाः ।
 भार्या प्रस्फुरमाणौष्ठ इदं वचनमब्रवीत् । अवमानः प्रयुक्तोऽयं त्वया मम भुजङ्गमे ।
 समीपे ते न वक्ष्यामि गमिष्यामि यथागतं । शक्तिरस्ति न वामोरु मयि सुप्ते विभावसोः ।
 अस्तं गन्तुं यथाकालमिति मे हृदि वर्त्तते । न वाऽप्यवमतस्येह वासो रोचेत कस्यचित् ।
 किं पुनर्द्धर्मशीलस्य मम वा मदिधस्य वा । एवमुक्ता जरत्कार्मुर्वा हृदयकम्पनं । १८८७
 अत्रवोद्भगिनी तत्र वासुकेः सन्निवेशने । नावमानात्कृतवती तवाहं विप्र बोधनं ।
 धर्मलोपो न ते विप्र स्यादित्येतन्मया कृतं । उवाच भार्यामित्युक्तो जरत्कार्मुहातपाः ।
 ऋषिः कोपसमाविष्टस्तुक्कामो भुजङ्गमां । न मे वागनृतं प्राह गर्मथ्येऽहं भुजङ्गमे ।
 समयो ह्येष मे पूर्वं त्वया सह मिथः कृतः । सुखमस्युषितो भद्रे ब्रूयास्व भ्रातरं शुभे ।
 इतो मयिगते भोरु गतः स भगवानिति । त्वं चापि मयि निष्क्रान्ते न शोकं कर्तुमर्हसि । १८८८
 इत्युक्ता साऽनवद्याङ्गी प्रत्युवाच मुनिं तदा । जरत्कारं जरत्कारचिन्ताशोकपरायणा ।
 वाष्पगद्गदया वाचा मुखेन परिशुष्यता । कृताञ्जलिर्विरारोहा पर्यश्रुनयना ततः ।
 धैर्यमालम्ब्य वामोरुहृदयेन प्रवेपता । न मामर्हसि धर्मज्ञ परित्यक्तुमनागसं ।
 धर्मस्थितां स्थिता धर्म सदा प्रियहिते रतां । प्रदाने कारणं यच्च मम तुभ्यं दिजोत्तम ।
 तदलम्बवतीं मन्दं किं मां वक्ष्यति वासुकिः । मादृशापाभिभूतानां ज्ञातीनां मम सत्तम । १८८९
 अपत्यमीप्सितं त्वत्तस्तु च तावन्न दृश्यते । त्वत्तो ह्यपत्यलाभेन ज्ञातीनां मे शिवं भवेत् ।
 संप्रयोगो भवेन्नायं मम मोघस्त्वया द्विज । ज्ञातीनां हितमिच्छन्ती भगवंस्त्वां प्रसादये ।
 इममव्यक्तरूपं मे गर्भमाधाय सत्तम । कथं त्यक्त्वा महात्मा सन्गन्तुमिच्छस्यनागसं ।
 एवमुक्तस्तु स मुनिर्भार्या वचनमब्रवीत् । यद्युक्तमनुरूपञ्च जरत्कारं तपोधनः ।
 अस्ययं सुभगे गर्भस्तव वैश्वानरोपमः । ऋषिः परमधर्मात्मा वेदवेदाङ्गपारगः । १८९०
 एवमुक्ता स धर्मात्मा जरत्कार्मुहनृषिः । उग्राय तपसे भूयो जगाम कृतनिश्चयः ।
 इत्यादिपर्वणास्तीके सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४७ ॥
 ॥ सौतिरुवाच ॥ गतमात्रं तु भर्त्तारं जरत्कारुवेदयत् । भ्रातुः सकाशमागम्य यथातथ्यं तपोधन ।